

hvorvidt Forholdet mellem de forskjellige Lønninger for de Overordnede og Underordnede og mellem de forskjellige Administrationsgrene er rigtig, altsaa et Spørgsmaal, hvor de forskjellige politiske Standpunkter og Synsmaader maa komme til at gjøre sig gjældende. — Men det er et meget vanskeligt Spørgsmaal, som efter min Overbevisning ikke bør reises, uden at der ligger saa lang Tid mellem de sidst vedtagne Lønningslove og de nuværende Forhold, at man med god og gyldig Grund kan sige, at der er foregaaet saadanne Forandringer, at Spørgsmaalet etter med Nødvendighed maa komme under Overveelse. Ganste anderledes er det derimod, naar der ikke er Tale om at reise hele dette store Spørgsmaal i dets Almindelighed, men kun Tale om, at Konjunkturerne have forandret sig saaledes, at de Lønninger, der for en 4—5 Aar siden vare passende, nu gjennemgaende i et vist Forhold ere blevene for smaa. Det er altsaa kun denne ene Side af Sagen, der her er Tale om, og det er da ogsaa ganske naturligt og rigtigt kun at behandle den og ikke tage hele det andet store Spørgsmaal med. Det var dette, jeg vilde bemærke, fordi jeg tror, at naar man overhovedet vil have Udsigt til at faae den tilstedeværende Erang afhjulpen indenfor en Tid, der ligger nogenlunde nær, saa maa vi holde Sagen paa samme Standpunkt som hidtil, saa at vi kun betragte den som et Spørgsmaal om Lønningsforhøielse og ikke tage den almindelige Revision af Lønningslovene med.

Berg: I den livlige, for det ærede Medlem selv og for hans Vælgere karakteristiske Sildring, som det ærede Medlem for Viborg Amts 4de Valgfreds (Kjær) gav af en Valgkamp, forekommer det mig, at det ærede Medlem noget forveglede en Opløsningsanledning med en Opløsningsgrund. Det ærede Medlem syntes at mene — og han vil vistnok give mig Ret i, at det ikke er rigtigt, hvis min Opfattelse af hans Ord er rigtig — at, naar Folkethinget blev opløst paa dette eller hint Spørgsmaal, saa var det egentlig væsentligst dette eller hint Spørgsmaal, som laa for til Forhandling imellem Vælgerne og den vedkommende Kandidat eller imellem vedkommende Kandidat og Regjeringen. Dette er jo aabenbart ikke rigtigt, og det vil det ærede Medlem vistnok erkjende. Anledningen til en Opløsning kan jo Regjeringen tage, naar den behager. Det er vel ikke altid Tilfælde, men i Reglen ligger det i Regjeringens Magt, ligesom det ogsaa ligger i dens Magt at vælge Tidspunktet. Anledningen kan imidlertid ofte være en af de mindste Grunde til de Forhold, som have fremkaldt Opløsningen. Saaledes betragter jeg aabenbart Stillingen for Diebliffet, forsaavidt som en Opløsning skulde komme, og hvad enten Opløsningen kommer paa dette eller hint Spørgsmaal, saa er det en Anledning, som kun er en af Grun-

dene, hvorimod den egentlige Grund i og for sig ligger langt dybere. Hvad er nemlig den egentlige Grund til den Strid, som kan fremkalde en Opløsning een Gang høert andet Aar? Grunden hertil kan efter min Mening siges at ligge i Spørgsmaalet, om man kan bruge den nuværende Forsatning til Held for vort Fædreland, eller om den overhovedet kan bruges, og da paa hvilken Maade. Det ærede Medlem sagde i Begyndelsen af sit Foredrag, at det kom an paa en Prøve. — Ja, det kommer jo an paa en Prøve i mange Forhold, og vi ere endnu ikke komne ud over den Prøvetid, som skal vise, om den nuværende Forsatning i Virkeligheden er brugelig, forsaavidt som det at være brugelig skal betyde, at den kan være nyttig til Held og Velsignelse for Folk og Fædreland. Dette vil Prøvetiden vise, og i dette Spørgsmaal ligger efter min Opfattelse Grunden til Striden, og altsaa ogsaa til Opløsningen, selv om Anledningen er denne eller hin. Jeg er ogsaa kommen til at tænke herpaa ved at høre det ærede Medlem for Præstø Amts 1ste Valgfreds (Scavenius), hvis Udtalelser overhovedet gave mig Anledningen til at begjære Ordet. Det ærede Medlem forandrede efter min Opfattelse adskillige af sine Udtalelser eller ialtfald modificerede han dem saaledes, at jeg ikke skal komme dybere ind paa, hvad han igrønt sagde; kun skal jeg tilstaa, at, hvis der ikke i mine Ord med Hensyn til Spørgsmaalet om de 80 pSt. og de 20 pSt. skulde have Tillæg eller ikke var sagt: selv om det bliver givet paa Finantsloven, saa havde det ærede Medlem Ret til at gjøre Indsigelse imod mig; men saaledes beder jeg imidlertid om at faae det forstaaet. Det ærede Medlems Udtalelser gif i Virkeligheden ud paa Følgende: Naar Landstinget har sagt sit Ord, saa kan det billigtvis ikke forlanges, at Landstinget senere skal fravige, hvad det engang har sagt, og selv om man — hvad der jo kan ske — opløser Landstinget, saa er der jo ingen rimelig Grund til at vente, at Vælgerne ikke vilde give Landstinget Ret, og hvis en Samarbeiden da skal være mulig, saa maa jo altsaa deraf Følgen blive den, at Folkethinget, selv efter at det har sagt sit Ord, maa tage sit Ord i sig igjen og bise sig for Landstinget. Dette er Kvintessentsen af det ærede Medlems Udtalelse angaaende disse to Things Stilling til hinanden, og jeg siger, at dette er en Maade, hvorpaa Forsatningen kan bruges. Forsatningen kan bruges paa den Maade, at det ene Thing, som hidtil i Reglen har havt Regjeringen med sig, i Forening med Regjeringen ved meget vigtige Spørgsmaal tilføiesætter de væsentligste af de Ønster, som dette Thing har, og derhos forlanger, at andre Ønster, som kunde være mere eller mindre fælles, skulde afgjøres paa den Maade, at dette Thing biser sig for det andet Things Beslutninger. Jeg siger, at naar en saadan konstitutionel Stilling